

obremenjeval, ki ti ni nudil tistega, kar bi moral; svet, v katerem so izumrli vsi arhetipi, tako da nima več nobenega, še tako ničevega smisla, vrednosti ali vrednote. Kafka ti je zelo pomagal k razumevanju tega, z njim si prebrodil marsikatero naraslo reko, tako da si ne moreš nič več očitati. Hodniki so še tukaj. Niso se spremenili, toda stopnic je nekaj več.

In tako se izrineš iz teksta, pojaviš se na svetlem in oponašaš opice, ki so poskakale z dreves na tla. Ničemur se ne čudiš, vendar veš in razumeš, zakaj vse stvari so ti v tej kristalni svetlobi nekoliko bolj jasne in ti se vrtiš okrog svoje osi, da bi premagal nekdanjo vrtoglavico, da bi se izognil ovinkom in stopil na »pravo« pot, če je kje še kakšna pot, ki je vredna tveganja.

Prvi med neuničljivimi si in zadnji med smrtniki!
Zamenjal boš sveder!
Zavrtal v!

Vlaki gredo

Šibajo. Z veliko hitrostjo. Na nekaterih delih proge tudi čez sto kilometrov na uro. In za njimi se nikdar ne dviguje dim, saj so mašine na električen ali dizel pogon. In strojevodja je dobro opremljen, je dobro zaščiten, ima dobro plačo. In ve, da se ne more nič takega zgoditi, ker je prepričan, izšolan, pravi ekspert za te vrste stvari. Drugače bi bilo, če bi to bil navaden človek, kak amater, nekdo, ki se ne spozna, ki ne ve, ki nima nobenih izkušenj. Drugače bi bilo. Tak tudi ne bi sodil sem, med ročice in gumbe. Takemu bi trda predla že na prvem ovinku. Kdo ve kaj vse bi si izmislil, kdo ve na kakšne vse načine bi poskušal obvladati stroj in z njim le nekako upravljati, kdo ve kaj vse bi se lahko zgodilo v takem primeru! Toda – ko je tu izkušen strokovnjak, kakršen je naš strojevodja, si sploh ne moreš misliti, da bi bilo kaj narobe. Isto je s poklicnimi šoferji, ki vozijo avtobus ali težek tovornjak na daljše razdalje. Isto je s kapitani ladij in s piloti in s podmorničarji in z drugimi, ki opravljajo podoben posel, kot je ta, kjer moraš imeti mirne živce, trezno glavo, zbrane misli. Vsi ti vedo, da opravljajo posel, ki so se ga skozi dolga leta šolanja dobro naučili in ga zdaj kratkomalo obvladajo tako, kot je treba.

Motor šušlja po svoje in treba mu je prisluhni z obema ušesoma, da lahko hitreje ugotovimo, če je kaj narobe ali če se kaj nepredvidenega dogaja. Motor je srce vsakega stroja, tako tudi lokomotive, ki vleče našo kompozicijo. In zdaj nekaj splošnega o lokomotivah.

(Lokomotiva je vlečni stroj na železnicah. Na podvozju so pritrjeni: pogonski stroj, pogonski mehanizem in ohišje. Pogonski mehanizem sestoji iz tekalnih in pogonskih koles. Parna lokomotiva ima parni kotel, kurjen s premogom, lesom, šoto ali oljem. Para opravi delo v parnem stroju, moč pa se prenaša prek pogonske in vezne ojnice do pogonskih koles. Pogonski stroj turbo lokomotive je parna turbina. Pri turbo električnih lokomotivah

poganja parna turbina generator, ki proizvaja električni tok za pogon gonilnih električnih motorjev. Električna lokomotiva izkorišča električni tok iz električne napeljave nad tiri prek drsnika ali jo črpa iz akumulatorjev /akumulatorska lokomotiva/. Električne lokomotive uporabljajo navadno enofazni izmenični tok $16\frac{2}{3}$ Hz, napetost v električni napeljavi pa je običajno 15 000 V. Večina električnih lokomotiv ima vgrajen sistem za daljinsko krmiljenje ter lahko prek kabla upravlja tudi drugo lokomotivo, priključeno v kompozicijo. Lokomotiva z motorjem na notranje izgorevanje ima lahko dieselski motor, plinski motor ali plinsko turbino. Dieselska lokomotiva je najbolj razširjena. Pogon se prenaša prek mehanskega ali hidravličnega menjalnika /dieselska hidravlična lokomotiva/, komprimiranega zraka, ali v sklopu z istosmernim generatorjem /dieselska električna lokomotiva/. Lokomotiva na komprimiran zrak /rudarstvo/ uporablja komprimiran zrak, ki ga vozi s seboj.)

To je bil kratek oris, ki ga lahko najdemo več ali manj v skoraj vsakem leksikonu ali enciklopediji. Lokomotiva je torej tisto jedro, tisti vozni element, v katerem se ponavadi nahaja en sam človek, ki z njo upravlja. Redko kdaj se zgodi, da sta tam dva ali več ljudi. Vse je torej v rokah enega človeka in samo on je tisti, ki lahko ta stroj, to mašinerijo ustavi. Seveda, če je kaka nevarnost ali kaj nujnega z uprave železnice, ki skrbi, da stvari tečejo v najlepšem redu.

Skozi okno potujočega ali še bolje, drvečega vlaka lahko opazimo čuda stvari. Pokrajina beži mimo nas, kot da jo kdo preganja, hitrost je dokaj velika in vse se dogaja nanagloma in nepričakovano. Posebno še, če gledamo skozi odprto okno in imamo glavo skozi. Takrat res lahko občutimo, kako hitra je pravzaprav ta stvar, ki nas pelje. Vendar je vožnja z vlakom nekaj posebnega in se razlikuje od drugih in podobnih voženj. Pri vlakom človek nikoli ne ve, kje so njegove šibke točke, kje je tisti vagon, kjer peša, katera so tista kolesa, ki škripljejo, in kateri je tisti del vlaka, ki lahko nenadoma odpove. Kljub vsem tem mislim se mirno peljemo naprej in se ne zmenimo za takšna vprašanja. Verjetno zaupamo strokovnjakom, tako kot skoraj vsakomur, in nimamo nobenih, še najmanjših skrbi o tem, da bi se lahko kaj resnejšega pripetilo. Saj. Vlak je pač nadzorovan, v dobrih rokah je, si mislimo, tudi če bi bilo kaj, bi nas o tem pravočasno obvestili, konec koncev pa še vedno ostaja ročna zavora, ki jo lahko sami potegnemo, če zaslutimo morda kakšno nevarnost.

Vendar pa je naše znanje prerevno, da bi lahko dodobra razumeli vse tisto, kako pravzaprav vse to deluje. Kako je mogoče, da se vozimo, a o tem nimamo niti najmanjšega pojma oziroma nam ni jasno, kako se sploh ta vožnja dogaja?! Nam je važen cilj, kamor smo pač namenjeni z vsemi svojimi skrbmi in neskrbmi, ne pa, da bi razmišljali ali si belili glavo z nekakšnim »kako deluje«. V tem primeru: kako deluje vožnja, njen začetek in konec, proces, nastajanje, nehanje, njene bistvene značilnosti in točke, prekrmljenja, izsrediščenja, križanja, srečavanja, odhodi, prihodi, ustavitve in tako dalje in tako naprej. Varni smo, in to je za zdaj edino pomembno. In peljemo se, doživljamo vožnjo vsak po svoje intimno, skriv-

nostno, in lepo nam je, ker potujemo z vlakom. Vlaki gredo, si mislimo po svoje, in na tej ali oni postaji se ustavljajo. Tisti, ki so prispeli, izstopijo, in tisti, ki komaj nameravajo kam iti in se odpeljati s tem ali onim vlakom, vstopijo. Tako je bilo in še vedno teče. Kaj se, na primer, v teh trenutkih dogaja v glavi petletne deklice, ki se je sklonila pod kolesa kakšnega poljubnega vagona, da bi pobrala žogico, ki ji je padla iz rok in se odkotalila tja pod kolo? Kaj se dogaja v naših glavah, ki tega sploh ne opazimo? In kaj se dogaja v glavi železničarja, ki v visoko iztegnjeni roki drži palico, znak-signal, da vlak lahko odpelje? Kaj se zgodi takrat, kadar deklica, ista mala, postavi svojo ročico na tir, da bi izbežala žogico, ki je tam pod kolesom, pa nenadoma cukne in se vlak premakne in kolo z vso svojo težo zareže čez mehko meso in loči zapestje ali celo dlan od ostalega dela deklíčine roke? In deklica samo omahne, in je to nekaj vsakdanjega, in nihče ni nič videl ne slišal, in mi se odpeljemo vsak s svojim sendvičem v gobcu naprej... In se režimo kot kakšne nenormalne, pohotne zveri drug drugemu v obraz? In stresamo in otresamo take iz sebe, da človek ne bi verjel? Kaj, kaj in kako, ali zakaj, čemu...??? Je bilo tisto z deklico nekaj vsakdanjega ali pa se temu civilizirano tudi reče kako drugače??? Nesreča, ja, nesreča je bila, rečemo in si mislimo vsak svoje, torej sledi zaključek, da je tisto z deklico bila nesreča, nihče ni pazil, pravzaprav nihče ni bil dovolj pozoren, nič nismo videli, nič slišali, to ni naš problem.

A vendar se je zgodila nesreča, saj je vlak peljal čez deklíčino roko in ji, kratkomalo reci in piši in vidi in sliši, to roko tudi odrezal, ne celo, ampak samo tam od zapestja navzgor. Še sreča, da ni mrtva ali je ni celo povozil, bi menile in pripovedovale druga drugi stare, morda v kakšnega boga verujoče ženice. Toda jaz bi se na njihovem mestu vprašal, kaj je to vožnja, in potem, kaj je to nesreča. Nenazadnje tudi, kaj je to vlak. Saj tako, se mi zdi, razmišljajo petletni otroci. Kaj je to pa to pa to, pa spet tisto pa tisto pa tisto, ali pa ono in ono in ono??? Takšno vprašanje zasluži tri debele vprašaje na koncu, tako kot jih postavlja avtor, v tem primeru jaz sam. Ali lahko sprožimo razgovor ali diskusijo ali razpravo o tem, kaj je sploh vlada, saj je ta beseda tako blizu besedici »vlak«, seveda če spet opozorim, da tako razmišljajo petletni otroci in se kdaj pa kdaj zatečejo k besednim igracam, kot je ta ravnokar. In zopet nekaj najsplošnejših besed, ki jih lahko najdemo, kot sem že rekel prej za lokomotive, v vsakem več ali manj dobrem leksikonu ali enciklopediji. Torej nas zanima, kaj je to vlada, če si zamislimo, da smo stari pet let ali še manj.

(Vlada je najvišji kolegialni izvršno-upravni organ kake države. Položaj je odvisen od tega, ali je politični sistem organiziran po načelu delitve oblasti (med parlament, vlado in sodstvo) ali po skupščinskem načelu. V prvem primeru je vlada formalno pomočnik šefa države kot nosilca izvršne funkcije, v drugem pa je samo izvršni organ najvišjega predstavniškega telesa kot nosilca enotne, nedeljene oblasti.)

Vlada kot vlak, bi zaključil kak bolj ali manj razmišljujoč otrok, v katerem bi se smisel za poetično razvil v skladu s smisloma za filozofično in etično. Ali pa – vlak kot vlada, če obrnemo, in bi kak mulc dodal še

čokolada, pa bi se še kak spomnil na »Kinder-lada«, in še in še bi lahko naštevali in delali iz vsega nekakšno kvazi-pazi-poezijo, če zanemarimo kakšen bolj ali manj luciden element v sklopu teh miniaturnih, komaj rastočih talentov.

Vsi se včasih ustavimo. Torej lahko rečemo: tudi vlak se ustavi in že malček pod nami vzklikne: »Tudi lada se ustavi!«, pa nič ne vemo, ali je s tem mislil tudi tisti usodni »v« pred besedico »lada« ali pa so njegovi možgančki registrirali kaj bolj daljnosežnega, samo otroškim muham samo-umevnega. Na primer: »lada« kot avto, kar naj bi pomenilo, če začnemo razvijati neko teorijo o tem, da se tudi avto ustavi, v tem primeru avto znamke »lada«. Nihče pa ne bi iz teh preprostih besed razbral, da se je malček poigral in izpustil črko »v«, ki skupaj z »lada« pripelje do besedice: »vlada«. Torej je naš mali nepridiprav mislil pravzaprav to: »Tudi vlada se ustavi!« Če se torej ustavljata tako vlak kot tudi vlada, potem si lahko mislimo, da se v domišljiji naših malčkov razvija neko posebno umovanje, o katerem sploh nič ne vemo, in ki bi ga še naši pradedje in očetje težko razumeli oziroma bi se težko prebili skozi. Takšna je pač igra, igrlica, ki se morebiti lahko dogaja v glavicah naših malčkov.

Pozabili smo že, kaj je to nesreča in nas sploh več ne zanima, kaj se je bilo potem še zgodilo s tisto dekllico. In da vam odkrito povem, še sam ne vem, slišal sem samo, da ji je vlak odrezal roko; in moji sopotniki so neumno, vsak zase zmignili z rameni. Najbrž so jo karseda naglo prepeljali v bližnjo bolnišnico in ji tam pomagali, da je ostala pri življenju in ni izkrvavela. Roka, tista nesrečna roka, pa je ostala zdrobljena in odtrgana od telesa gotovo tam kje pri tirih, kdo ve, morda se je le našel kdo tak, ki jo je pobral, lahko pa, da so jo vzeli, že prej, z dekllico vred, in ji jo z izkušenim kirurškim posegom prišili nazaj k telesu. Kaj bi zdaj rekle stare mame? Zakaj da pišem o tem? Zakaj da to in takšno gre v javnost? Zakaj da to, zakaj da ono, kup razlogov bi se našlo, toda mene je zanimala, kot sem že prej povedal, neka druga podrobnost; kaj je to vlak, kaj je to voznja, kaj je to lokomotiva in kaj je to nesreča in kakšna je lahko! Ne gre torej za tisto vrsto nesreče, ki jo je bilo slutiti, da se bom razpisal o njej, namreč: trčenje ali kaj podobnega, mene je zanimala preprosta, vsakdanja stvarnost, ki nam polni časopise in razžira živce, če smo bolj slabega, betežnega zdravja. Življenje piše kronike, takšne ali drugačne. Vsi smo nekako ranljivi, vsi imamo skrbi ali jih nimamo, in vsi prenašamo neke vrste bolečin, o katerih pa pred belim svetom ne črhnemo niti besedice, saj je malo takih, ki bi jim zaupali svoje težave in tisto, kar nas žre in izpodjeda.

Moram že naprej povedati, da me takšne in podobne stvari redko kdaj vržejo iz tira, da bi o njih kaj napisal, je pa v človeku neki način razmišljanja, ko se asociacija vrsti za asociacijo in metafora sledi metafori in človeka nekaj sune ali pahne v to, da iz njega naredi neki rezimé. Lahko bi se ozrli in še enkrat razmišljali ob uvodu: Šibajo. Z veliko hitrostjo. Na nekaterih delih proge tudi čez sto kilometrov na uro. In za njimi se nikdar ne dviguje dim, saj so mašine na električen ali dizel pogon. In strojevodja je dobro opremljen, je dobro zaščiten, ima dobro plačo. In ve, da se ne more nič

takega zgoditi, ker je prepričan, izšolan, pravi ekspert za te vrste stvari. Seveda se vse te besede zdaj slišijo drugače in imajo drugačno razumevanjsko raven ali metaforičen odraz, če že hočete; zdaj šele bi lahko načeli neke vrste resnejše razmišljanje in poglobljanje, ki bi nam dali morda kakšno realnejšo sliko o tem, kaj je sploh lahko vlak, s katerim se peljemo. In bi morda zopet zaključili, morda malo zmajali z glavo, misleč, vlaki gredo, kaj se tu more?! Zares! Kaj se tu more! Saj nimamo opravka z letalom, ki je gotovo preciznejši stroj in ki se gotovo v podobnih trenutkih, če sploh lahko pride do takih, drugače obnaša, saj moramo verjeti, da je to drugačno potovanje, ker letalo leti po zraku, ne pa, da bi se premikalo po zemlji, tako kot naš vlak, na primer. Toda – kakšne vse nevarnosti lahko prežijo v zraku, deset tisoč ali še več metrov nad zemljo?! Kaj vse se lahko tam zgoraj zgodi!? In pomagajmo si zopet z našim malčkom, ki bi inteligentno pripomnil: »Zemlja kot žemlja.« In morda še: »Žemlja ni vlada!« In bi si zopet trli glavo s tem, kaj da je s tem mislil, pa ne bi nikoli pogruntali, saj nismo več pet let stari otroci in niti ne nameravamo razmišljati po njihovo. In bi morda zopet poklicali na pomoč kakšen leksikon ali enciklopedijo.

(Zemlja je tretji planet od Sonca navzven. Zemlja se v enem dnevu zavrti od zahoda proti vzhodu enkrat okrog svoje osi (rotacija), v enem letu (365 dni, 5 ur, 48 minut in 46 sekund) pa opravi pot po elipsi okoli Sonca (revolucija). Ekvatorska ravnina in ravnina Zemljine poti oklepata kot 23,5°. Sonce stoji v gorišču elipse, po kateri kroži Zemlja s hitrostjo 30 kilometrov na sekundo. Srednja oddaljenost od Sonca znaša 149,6 milijonov kilometrov.)

In bi naši malčki takoj vedeli, kaj je to zemlja. Morda pa je res, da je to pisano za male ljudi, ki šele rastejo in rimajo po svoje zemlja kot žemlja, vlak kot vlada in lak kot lada, pa še lek kot smeh in nesreča kot opoteča, pa še kaj bi se lahko vrinilo vmes, treba je pač kdaj pa kdaj prisluhniti tem neizmernim rezervoarjem še nikoli slišanege znanja, v tem primeru malega ali morda majhnega znanja.

Na vlaku se lahko zgodi tudi umor. Nekdo zakolje žensko ali jo zadavi z vrvjo, morda s pasom ali kar z golimi rokami – in – nesreča je tu. Ne, bi odločno zanikale babice, to ni nesreča, to je nekaj drugega, kdove kaj, morda direndaj, bi rimali naši petletni možgani, in zopet se ne bi razumeli, ne vi, ne mi, ne oni tam, ne oni tam čez, ne tisti tam še malo dlje, ali skratka: mi, ki se peljemo, ne bi razumeli vas, ki stojite, in vi, ki stojite, ne bi razumeli nas, ki sedimo in se peljemo. In bi nastala resna zmešnjava, in bi se spraševali, kdo je zdaj kdo in kaj je zdaj kaj, in bi res bili eni butci, če ne še kaj hujšega.

Res je, če kdaj razmišljate, ko potujete mirno in brez kakršnihkoli skrbi, vam lahko pride slabo, če se spomnite česa neprijetnega; zato pa, pravijo modri in razsodni, obstajajo vrečke za bruhanje, če še niste slišali zanje, pa še toaletni prostori so na vlaku, bi dodala železnica ali kar celo njena uprava in taki in taki organi, pa bi se naš malček zamislil in nas presenetil z novo skovanko: »To je ja navadno stranišče, kjer se dogaja plesišče!« Pa ga res ne bi in ne bi razumeli, pa če bi se lahko še tako trudili,

niti bi nam bilo jasno, kaj sploh lahko petletni otrok misli. Ja, bi sami sebe svarili pred nečim, kdove čim, to je ja navaden WC, navadno stranišče, pameten je ta naš deček, ta naš malček, to naše dete. Seveda, za tiste, ki so na splošnem in se po splošnem tudi ravnaajo, bi lahko dodali: »Pamet je ista kot žamet!« In bi bilo konec naše naporne diskusije in bi od zdaj naprej razumeli zadeve z vlakom, notranje in zunanje, in bi veliko vedeli o umorih in posilstvih, o fuku in takih rečeh, skratka, previdnejši bi bili, morda za besedico ali dve, natančnost bi bila naša mati in bi lahko z obema ušesoma prav zares prisluhnili. Kaj se pa vi vtikate v zadeve, bi koga presenetili med mirno vožnjo, kaj pa vi veste, kaj je pa vas treba bilo, kaj pa ste vi . . . in še in še, kdovekaj vse še, kar naštevati bi in bi se počutili prevarane, ker nihče noče stopiti z nami v kontakt, in bi zrl iz zdaj levo zdaj desno, in bi bili res besni, ko bi še kaj takega prebrali v tem časopisu, ki je pred nami. In bi se vožnja spremenila v vse kaj drugega, in morda to ne bi bila več vožnja, ampak neko napeto razmišljanje, kjer si še ne bi bili na jasnem in čistem s seboj in s sopotniki in s sprevodnikom in s tisto deklico, ki so ji vendarle prišli roko, kot je pisalo čez kak dan v nekem drugem časopisu, ki bi lahko čisto po naključju nosil naslov »Zdravje«, in bi trli trd oreh in si morda grizli nohte zaradi tega, ker je AIDS neozdravljiv. Ko jebe stranišča, scal bom šele na naslednji postaji, bi modrovali in se zgubili v dve gubi, gotovo pa je, da bi, če bi leteli z letalom, z zadovoljstvom poscali cel tisti avionski WC, torej to njihovo kabino v visokem, taki pač smo, ne da se nas spremeniti, oči vse to spremljajo, in povem vam, da sem marsikaj videl in doživel. Vlaki gredo, mirno kri, trezno glavo in zdrave živce!

To je naša nova parola za boj proti vsem neozdravljivim boleznim, tudi pred nesrečo, ki je lahko tudi ene vrste bolezen, če že ne kolektivna histerija ali blaznost, ki lahko zdrav um potegne v dokaj nevarne vode. In iz pričujočega zapisa bi se še enkrat, če bi začeli znova od začetka, dalo razbrati marsikaj, in si ne bi belili več glave s tem, kaj nam bojo skuhalo v najbližji restavraciji tistega kraja ali mesta, v katerega smo namenjeni pač s tem našim vlakom.

Pa se spet vrnimo k našemu petletnemu razmišljanju. Kaj je avtor hotel povedati, kam pravzaprav meri, kam je naperjena ost? In že dobimo odgovore. Avtor kot trava naše nravi, ost kot resnice ali neresnice kost, suha bela veselost, povedati kot biti seizmograf ali najmanj violončelo. In vse to ne bi zbudilo v naši percepciji niti valčka omike, niti najmanjšega žarka sonca, nič, ker nas pač nekaj ali nekdo tiš(č)i, ker nam pač ni po volji, kaj takega ali kaj onega, ker smo pač sprijaznjeni s svojo okolico, ker že od Shakespeareovih časov ne pomnimo, da bi se zgodilo kaj pretresljivega in duše jemajočega. In vse to se zgodi v eni vožnji. V eni sami vožnji. Z vlakom, z letalom, z avtobusom, z osebnim avtomobilom, z ladjo, s podmornico, s helikopterjem, zdaj je že res vseeno, s kakšnim prevoznim sredstvom . . .!!! In zdaj, prav tako, kot se je prej stavek končal s tremi vprašaji, se ta prejšnji končuje s tremi klicaji, ki nas silijo in silijo k nekemu razmišljanju. Kaj je pravzaprav avtor hotel povedati? Kaj skriva za hrbtom? Na kaj pravzaprav misli? Ali: na koga? In: zakaj?

Ja. Tudi sam se sprašujem. Zakaj in čemu? Pa potem ne dobim od sebe nobenega odgovora in se več ne najdem, ampak strumno poskočim sem s stola in odprem okno drvečega vlaka in se nadiham svežega vetra pri stotih kilometrih na uro. In si že mislim, zdaj je tisti hipec, ko sem ujel ravnokar neko misel. In zaprem okno pri stotih kilometrih na uro, da se ne bi sopotniki prehladili, in sem karseda vljuden in kot dobra stara mamica pokimam stari gospe zraven in se počasi odmajem ven iz kupeja, tja na hodnik, ker me je tista roka in tista vlada in tisti WC in kdovekaj vse še, ker so me torej vse te stvari nekako zdelale in me malo boli glava ali pa mi gre že kar na bruhanje, in se bom menda zadržal in stisnil zobe, in bom menda izstopil na naslednji postaji in šel v tisto restavracijo. In me ne bo nič strah, ko bom sestopal z vlaka, in mi ne bo nobena žogica padla iz rok in odrfkljala tja dol pod kolesa, in ne bom naredil neumnosti in »dajmo-pa-probajmo« poskusil še jaz kaj podobnega, in meni ne bojo šivali nobene roke, ker mi je vlak pač ne bo odrezal. Ali pa, ali pa se vendarle zgodi! In bom dal roko pod ta naš vlak in poskusil. Ne zato, da roke potem ne bi več imel, ampak da bi me videli, kaj delam in počnem.

Vlaki gredo, bi si mislil, tisti deklici pa bi pokazal, da jaz tudi znam, da nimam pač še žogice, ampak da je tam pod tiri nekaj drugega, kar zdaj z največjim zanimanjem iščem in ne najdem. In kaj bi lahko to bilo? Ne vem, morda moji petletni možgani, ki sem jih morda nekoč imel, in so se zdaj tam spodaj izgubili, in jih zdaj poskušam izvleči izpod tira ali kar iz samega kolesa. In prav slastno, torej kot kakšen sladokusec, bi čakal in čakal, dokler vlak ne bi speljal, dokler železničar ne bi dal znaka, da zdaj res lahko odpelje, ker ni v bližini nič nenavadnega, in bi držal tam spodaj tisto svojo petletno ročico, ki bi na koncu bila tako spretna in hitra, da bi se izmaknila bližajočemu se kolesu in v rokah nekaj držala. In bi se smejal. Kaj, bi me vprašali zdaj moji malčki in malčice, ali recimo kar vaši, kaj bi držal, kakšno skrivnost? Ne, ne povem. Pač. Šel bi tja in jo dal tisti deklici, to, to, to stvar, to majhno presenečenje, golf žogico, ki sem jo kupil v Ameriki, morda frnikolo z japonskimi barvami, ali pa nekaj čisto navadnega, okroglega in mehkega, z veliko barvami, tako, da se da razstaviti... ja, ja, mame in očkoti in vaši WC-ji, v katerih pač delate, kar delate, medtem ko... pa saj ni važno... šel bi pač in ji izročil punčko iz cunj, kajti jaz sem čarovnik, še niste vedeli??? Čarovnik!!! Dal bi ji majhnega, petletnega srčka, medtem ko bi očka in mamica bila prezaposlena s svojimi najintimnejšimi delčki njihovih src, in bi morda, recimo pač temu tako kot mora biti, kar je res, je pač res; torej – ko bi onadva morda počela nekaj, kar petletni možgančki še ne razumejo, lahko pa slutijo, šel bi, kdovekaterič že to ponavljam, šel bi torej, šel in šel in šel in šel in bi ji v roko nekaj stisnil. In potem bi šel v tisto restavracijo in se do sitega najedel in do sitega napil, tako da bi komaj lahko še dihal, pa kaj še? Ne vem. Morda bi se vrnil na drug vlak in se izogibal vseh takih deklic, ki imajo pet let ali še manj. In ne bi nikdar več poskusil kaj podobnega. Sédel bi in razmišljal, vlaki gredo, saj morajo, in jaz sedim in se peljem z njimi, in mi je lepo. Kdo ve, kaj bo

nekoč drugič?!! Vlaki gredo. Vlaki gredo. Vlaki gredo. Trrrdrrr trrrdrdr trrrdrdr!!!

In zdaj še enkrat, morda zadnjič!

Šibajo.

Z veliko hitrostjo.

Na nekaterih delih proge tudi čez sto kilometrov na uro.

In za njimi se nikdar ne dviguje dim . . .

In še pesmica ali neki nauk, ki res ne bi bil potreben, toda zrasedel je in je zrasla, torej sta obadva hkrati, skupaj zrasla – morda iz roke ali kar iz rokava, saj so med nami tudi čarovniki, torej tako se glasi, čisto preprosto:

Deklica.

Mali princ.

Pu.

Vlaki pa kar grejo. Oziroma, saj: vlaki gredo.